

Een feest in Normanby

Sibonai, 19 juni

In Alotau wordt Diederik afgelost door Juan, een Spaanse IT man die zijn baan in Ierland aan de wilgen heeft gehangen om een jaar op reis te gaan. Hij komt niet met lege handen aan boord, want naast 'jamon' heeft hij een rugzak met media apparatuur mee. Allemaal van klein formaat maar toch...met een digitale camera, GoPro, drone en laptop met alle accessoires, kun je gemakkelijk een rugzak vullen! Hij wil zijn reis op internet vastleggen en de resultaten zullen te zien zijn op zijn website www.juanwayticket.com.

Als we 'ALK' hebben volgetankt met diesel en water en de nodige proviand voor een paar weken, gaan we op weg. Geen lange trip deze keer want drie weken later gaat Jimmy de ALK na vier maanden verlaten om in Nederland als visserijspecialist aan de slag te gaan. Onderweg is hij getipt voor de vacature en na een job interview op het voordek van ALK in Honiara, is hij aangenomen! Een nogal onconventionele sollicitatie procedure maar die wel past bij de baan waar hij veel te maken zal krijgen met de zee, vissers en visserijmethoden.

Boiaboawaga, een klein eiland in de Goschen Strait, is onze eerste stop. Dat is bijna een thuishaven voor ALK aan het worden want we ankeren er nu voor de derde keer. Vlakbij het eiland zijn een paar bijzondere duikplekken, maar de ZO moesson gooit roet in het eten. De zee is te ruig om er te duiken. In de ankerplaats liggen we echter rustig en Juan maakt de eerste proefvlucht met zijn drone vanaf het voordek van ALK. Het levert meteen prachtige beelden op!

Voor anker bij Boiaboawaga Island

Het weer is eigenlijk al sinds onze aankomst in PNG prut. De meeste dagen grijze lichten en veel regen. Niet aantrekkelijk om te duiken. Maar we hebben ook een Lonely Planet aan boord die vol staat met leuke ideeën. Vanuit Boiaboawaga zeilen we naar de d'Entrecasteaux Islands, zo genoemd door een ijdele kapitein met die naam toen die hier in 1793 rondvoer. De LP schrijft enthousiast over de drie grootste eilanden van de groep, Normanby, Ferguson en Goodenough. Prachtige wild begroeide, bergachtige eilanden waar bijna geen toerist komt.

In deze, op zijn zachts gezegd, matige weersomstandigheden zoeken we goed beschutte ankerplaatsen en Sewa Bay op Normanby lijkt ons een goed begin. Bij Sibonai, een kleine gemeenschap helemaal in het uiterste zuidpuntje van de baai gaan we voor anker in bladstil water. Het is de plaats van waaruit je Goldie's Paradijsvogels moet kunnen vinden. Gregory is onze gids en vroeg in de morgen gaan we over een junglepad op weg naar de display boom van de paradijsvogels. Het is een natte boel maar het pad is niet al te slecht, tot we bij een riviertje aankomen. Kort daarvoor is er een geweldige regenbui losgebarsten en het riviertje is een kolkende, wilde water massa geworden. Hier kunnen we niet verder. Helaas, geen paradijsvogels vanmorgen! Op de terugweg klaart het op en in een ander riviertje met heerlijk helder bergwater kunnen we de modder van onze kleren en schoenen afspoelen.

Schuilen tot de ergste regen is weggetrokken

Jimmy kan intens genieten van het zoete water!

Terug aan boord gaan Juan en Jimmy met de drone aan de slag, de zon is inmiddels doorgebroken, en ik vermaak me met de talloze bezoekers die allemaal voor een praatje langs komen varen in hun kano's. Een uitnodiging hoef je daarvoor niet te versturen!

Sailee, de vrouw van onze gids met haar baby

In het donker krijgen we bezoek van iemand die zomaar ineens aan dek staat. Het blijkt Waiyaki te zijn die ons voor een feest de volgende dag in zijn guesthouse komt uitnodigen. Over een paar dagen zijn er verkiezingen in PNG en er komt een campagnevoerende politicus op bezoek, een goede aanleiding voor een groot feest. Vanaf 11:00 gaat het festijn van start.

De volgende dag zien we rond die tijd nog weinig activiteit maar in de loop van de middag 'parkeren' allerlei kano's in het kleine baaitje voor Waiyaki's guesthouse.

Gasten die met 'banana boat' arriveren

Tijd om ook maar eens te gaan kijken wat er loos is. De politicus blijkt te hebben afgezegd en alles is wat later geworden maar dat kan de pret niet drukken. Rond het guesthouse zien we overal vrouwen druk in de weer met grote pannen rijst, yams, cassave, groenten uit jungletuintjes en kokosmelk en in een grote pan heet water wordt een kip ontdaan van zijn veren. De mannen zijn met machete's bezig van boomstammetjes een eindeloos lange tafel te maken. Alles wordt met kokosnootvezels aan elkaar gebonden en het tafelblad wordt van half doorgesneden stammetjes van sagopalmbblad gemaakt. Daar gaat een 'tafelkleed' van bananenbladeren overheen waarop het eten wordt uitgeserveerd. Iedereen eet staand naast elkaar. Waiyaki wil voor ons een aparte eettafel klaar zetten maar daar willen wij niets van weten. Alles gaat er heel relaxed aan toe en we maken met iedereen een praatje, allemaal in verbazingwekkend goed Engels.

Het is een erg gezellige boel ondanks dat de planning niet helemaal verloopt zoals gedacht. Het varken dat geslacht zou gaan worden, blijkt de benen te hebben genomen en er moet in allerijl een ander beest met een kano worden opgehaald. En als ze op het punt staan het eten op de bananenbladeren te serveren, breekt er een flinke regenbui los!

Wij kunnen met Waiyaki schuilen in een wankel hutje waar we van meegebrachte biertjes kunnen genieten. De papua's hun betelnut en wij ons bier! Waiyaki is een intelligente kerel waar we interessante gesprekken mee voeren en de regenbui is over voor we het in de gaten hebben.

Er gaat even overheen voor al het eten na de bui is uitgesteld. De tijd begint te dringen want iedereen begint nu toch wel trek te krijgen en er komen nieuwe donkere wolken opzetten. Net als iedereen aan tafel wil gaan, breekt de bui los. Helaas, dit wordt niet het eetfestijn zoals bedoeld. In no-time vult iedereen zijn bordje en zoekt een droog plekje op. In 10 minuten is de hele mooi gedekte tafel helemaal leeg!

Bijna klaar om aan tafel te gaan tot er een nieuwe bui losbreekt!

PNG staat niet bekend om zijn haute-cuisine maar de maaltijd smaakt ons prima. Prachtig hoe deze mensen dit voedsel allemaal biologisch hebben verbouwd. De bewoners van de d'Entrecasteaux Islands zijn allemaal zelf voorzienend met hun jungle tuinen. Kunstmest wordt niet gebruikt, gewassen staan maar 1 jaar op dezelfde grond en as wordt gebruikt om de gewassen tegen de insecten te beschermen. Afwasmiddel of een vaatwasser hebben ze ook niet nodig. Na afloop gaat de hele tafel gewoon terug de natuur in.

Na middernacht varen we vol van deze bijzondere ervaring terug naar moederschip ALK.